

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. N°. 22.

Niende Session.

7de Møde.

Tredagen den 9de October.

(Fortsat.)

Sjæbnering (forts.): Vel er det, der fastsættes i Finantsloven, kun en Bestemmelse for et Aar — og det er i dette Tilfælde den gode Side derved —, men det er en forførelse Besættelse selv for det Aar, thi dersom der i det Aar blev Vacance i de her nævnte Poster, saa kunde der blive ny Ansættelse deri, og Ansættelse, udgaaet fra det samme System, som her er lagt til Grund. Det er det, der for mig er det Falske. Vi skulle ikke beholde Landbygningsinspecteurer og Vandbygningsinspecteurer og Veibygningensinspecteurer, men vi skulle søge at samle under vor Bestyrelse det, man nu overalt kalder Civilingenieurer. De Foretagender, vi i de forskjellige Retninger have, ere ikke af en saa storartet og vanskelig Natur, at jo den Mand, der med Dygtighed og Dvælske er kommen frem paa Civilingenieurbanen, maa kunne løse ethvert af de Problemer, der kunne opstaae; det staaer til Regjeringen selv, ifald der foreligger et, som bedre løses af den Ene end af den Anden, da i det foreliggende Tilfælde at bruge den, som efter sin Specialitet er bedst skikket dertil. Naar man siger, at der jo kan komme saadanne store Foretagender, og at, naar man ikke lader netop disse Mænd fra tidlig Tid udvikle sig i deres Specialitet, saa ville de ikke kunne beherske Vanskelighederne, saa svarer jeg dertil, at overalt, hvor saadanne extraordinære Vanskeligheder have frembudt sig, have vi dog maattet søge extraordinære Midler, enten ved at antage Mænd, som vi

troede havde en særlig Kundskab dertil, eller ved at sende de Mænd, vi havde, ud paa Reiser, for at de kunde see sig om, eller ved at udsætte en Præmie for at faae et eller andet Problem løst, og det kunne vi dog ikke faae alligevel. Vi ere jo komne saavidt, at vi, saasnart vi blot ville have en ny Lov i en eller anden Retning, specielt maae kjøbe den, vi maae give Noget for at faae den, foruden det, vi daglig give for at have mange Embedsmænd, der ere inde i Saget. Nu er Løsningen af de Problemer, hvorom der her er Tale, af en, om man vil, vanskeligere Natur, end Løsningen af Problemerne i Lovgivnings-saget, idet de ikke saa let løses ved Compilation, men som oftest kun ved Opfindsomhed. Ved Lovgivningsarbejderne siger man bestandig: lad os dog ikke slippe bort fra det, vi have, lad os ikke modificere altsfor Meget, for: man klynger sig til det Gamle, fordi man i Grunden ikke kan opfinde noget Nyt. Ved alle de vanskeligere Løsninger, hvorom der her er Spørgsmaal, skal der derimod i Grunden Opfindsomhed til ved hver enkelt Leilighed, og dersom kan det ikke nytte alene, at ville søge sine Kræfter i en affluttet Etat, hvor man ikke kan være sikker paa, at der vil være Opfindsomhed. Man kan maaskee sikke sig Blid, man kan sikke sig Indsigt, men det, som man aldrig saaledes forud kan sikke sig, er Opfindsomhed, og jeg vil derfor forsøge paa gennem Finantsloven at faae det bragt dertil, at den Udgift, som nu skal fastsættes, bliver bestemt til saa og saamange Civilingenieurer, og at Midlerne foreløbig fordeles til de Personligheder, vi have; saa er man kommen ud over Vanskeligheden. Hvad er det for et Tryk, hvorunder vi leve? det er det,